

POSTANOWIENIE

25 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 25 listopada 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa J.G. i M.G.

przeciwko Bank S.A. w W.

o ustalenie i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bank S.A. w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 21 grudnia 2023 r., I ACa 1579/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od Bank S.A. w W. łącznie na rzecz M.G. i J.G. 2700 (dwa tysiące siedemset) zł kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia zobowiązanemu.

(G.G.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem częściowym z 12 września 2022 r., I C 357/22, Sąd Okręgowy w Łomży ustalił nieważność umowy kredytu denominowanego w CHF z 26 sierpnia 2008 roku, zawartej przez powodów z poprzednikiem prawnym pozwanego banku.

Wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Apelacyjny w Białymstoku oddalił apelację banku.

Sąd drugiej instancji ustalił, że 26 sierpnia 2008 roku kredytobiorcy i poprzednik prawny pozwanego banku zawarli umowę kredytu hipotecznego, denominowanego (waloryzowanego) w CHF, w wysokości 150 000 zł na 360 miesięcy od 26 sierpnia 2008 roku do 10 sierpnia 2038 roku. Suma kredytu w CHF miała zostać określona według kursu kupna dewiz dla wyżej wymienionej waluty zgodnie z „Tabelą kursów” obowiązującą w banku w dniu wykorzystania kredytu. Ani umowa, ani regulamin wydany przez bank nie przedstawiały sposobu ustalania kursu waluty

Sąd Apelacyjny uznał, że klauzule określające sposób ustalania kursu nie zostały uzgodnione indywidualnie. Przewidziane w umowie dokonywanie przeliczeń walutowych kursami jednostronnie ustalonymi przez bank stanowi postanowienie niedozwolone. Umowa pozbawiona niedozwolonych postanowień kursowych byłaby sprzeczna z art. 69 ust. 2 pkt 2 pr.bank. i dlatego jest nieważna w całości.

Pozwany bank wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na to, że w sprawie niniejszej istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 385¹ § 1 i 2 k.c. W orzecznictwie istnieją bowiem rozbieżności odnoszące się do konsekwencji przyjęcia, że klauzula indeksacyjna ma charakter abuzywny. Należy zatem te rozbieżności usunąć.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uchwałą pełnego składu Izby Cywilnej SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, do rangi zasady prawnej podniesiono tezy, iż:

1) w razie uznania, iż postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów;

2) w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie.

Powyższe tezy, wiążąc w niniejszej sprawie (art. 88 u.s.n.), uniemożliwiają przyjęcie skargi kasacyjnej, gdyż wykluczają trwanie stosunku prawnego po usunięciu z treści umowy źródła kursu walutowego. W celu uwzględnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący musiałby zakwestionować tezę Sądu drugiej instancji o nieuczciwym charakterze przeliczników walutowych ustanowionych w umowie lub zakwalifikowaniu umowy jako umowy kredytu denominowanego do waluty obcej.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ k.p.c. oddalił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Na podstawie art. 98 k.p.c. powodowi przysługuje od skarżącego zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną w wysokości stawki minimalnej określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(G.G.)

[SOP]